

¹⁶ Кудрявцев В. Н. Вказана праця. – С. 228.

¹⁷ Тацій В. Я. Ответственность за хозяйственные преступления: объект и система / В. Я. Тацій. – Х. : Изд-во при Харьк. гос. ун-те ИО «Вища школа», 1984. – 232 с.

¹⁸ Кудрявцев В. Н. Вказана праця. – С. 232.

¹⁹ Дагель П. С. Вказана праця. – С. 204.

²⁰ Кудрявцев В. Н. Вказана праця. – С. 235–236.

²¹ Коробеев А. И. Вказана праця. – С. 226.

²² Дагель П. С. Вказана праця. – С. 240.

Резюме

Слотило О. Р. Соціальна обумовленість виділення складу злочину «Протиправне заволодіння майном підприємства, установи, організації».

У статті досліджено доцільність виокремлення складу злочину «Протиправне заволодіння майном підприємства, установи, організації». Проведено системний аналіз відповідності суспільно небезпечного діяння, передбаченого ст. 206-2 КК України, соціальним і соціально-психологічним принципам криміналізації, загальноправовим системним принципам та кримінально-правовим принципам криміналізації, які виділяють дослідники в галузі кримінального права. З'ясовано відповідність цього діяння принципам, що обумовлюють встановлення та збереження кримінальної відповідальності за ці діяння.

Ключові слова: соціальна обумовленість, криміналізація, кримінальна відповідальність, протиправне заволодіння майном підприємства, установи, організації.

Резюме

Слотило О. Р. Социальная обусловленность выделения состава преступления «Противоправное завладение имуществом предприятия, учреждения, организации».

В статье исследовано целесообразность выделения состава преступления «Противоправное завладение имуществом предприятия, учреждения, организации». Проведен системный анализ соответствия общественно опасного деяния, предусмотренного ст. 206-2 УК Украины, социальным и социально-психологическим принципам криминализации, общеправовыми системными принципами и уголовно-правовым принципам криминализации, которые выделяют исследователи в области уголовного права. Выяснено соответствие этого деяния принципам, обуславливающим установление и сохранение уголовной ответственности за эти деяния.

Ключевые слова: социальная обусловленность, криминализация, уголовная ответственность, противоправное завладение имуществом предприятия, учреждения, организации.

Summary

Slotylo O. Social conditionality of corpus delicti determination «Illegal takeover of property of an enterprise, institution, organization».

The article deals with the necessity of corpus delicti determination «Illegal takeover of property of an enterprise, institution, organization». The socially dangerous act according to the Article 206-2 of Criminal Code of Ukraine in the context of social, socio-psychological principles of criminalization, general legal system and criminal-law principles have been analyzed. The act relevance to the principles ensuring determination and duration of criminal liability. has been revealed.

Key words: social conditionality, criminalization, criminal liability, illegal possession of the property of an enterprise, institution, organization.

УДК 343.28/29

Б. Б. УМАНЕЦЬ

Богдана Богданівна Уманець, аспірант Класичного приватного університету

ЗАГАЛЬНІ ЗАСАДИ ПРИЗНАЧЕННЯ ПОКАРАННЯ У МЕЖАХ САНКЦІЇ СТАТТІ ТА ВІДПОВІДНО ДО ПОЛОЖЕНЬ ЗАГАЛЬНОЇ ЧАСТИНИ КК: ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ТА ВЗАЄМОБУМОВЛЕНІСТЬ

Інститут призначення покарання, як і будь-який інститут кримінального права, має величезне значення для точної оцінки та формулювання перспектив розвитку доктрини кримінального права, а також правозастосовної практики реалізації положень закону про кримінальну відповідальність України. Частина 1 ст. 65 Кримінального кодексу України¹ (далі – КК України) визначає, що суд призначає покарання: 1) у межах, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодексу, що передбачає відповідальність за вчинений злочин, за винятком випадків, передбачених частиною другою ст. 53 цього Кодексу; 2) відповідно до положень Загальної частини цього Кодексу; 3) враховуючи ступінь тяжкості вчиненого злочину, особу винного та обставини, що пом'якшують та обтяжують покарання.

© Б. Б. Уманець, 2017

Фундаментальні роботи у напрямі визначення змісту та основних засад призначення покарання належать таким зарубіжним та вітчизняним вченим, як М. І. Бажанов, Є. В. Благгов, С. А. Велієв, Т. А. Денисова, Д. С. Дядькин, О. В. Євдокімова, А. В. Наумов, Т. В. Непомняща, В. В. Полтавець, Т. В. Сахарук, В. І. Тютюгін, М. А. Шнейдер та іншим провідним науковцям.

За визначенням М. І. Бажанова, загальні засади призначення покарання – це встановлені законом критерії (вимоги, положення, правила) про порядок і межі призначення покарання, якими має керуватися суд при призначенні покарання у будь-якій кримінальній справі і щодо кожного підсудного². Водночас чинний закон про кримінальну відповідальність у п. 1 ч. 1 ст. 65 КК України зазначає: «...за винятком випадків, передбачених ч. 2 ст. 53 цього Кодексу». Слід підкреслити, що наведене положення являє собою не загальну засаду призначення покарання, а є спеціальним правилом призначення покарання у виді штрафу за межами санкції статті Особливої частини КК України.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гуманізації відповідальності за правопорушення у сфері господарської діяльності» від 15 листопада 2011 р. № 4025-VI³ ч. 2 ст. 53 КК України було доповнено положенням, що за вчинення злочину, за який передбачене основне покарання у виді штрафу понад три тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (далі – НМДГ), розмір штрафу, що призначається судом, *не може бути меншим* (виділено нами. – *Б.У.*) за розмір майнової шкоди, завданої злочинцем, або отриманого внаслідок вчинення злочину доходу, незалежно від граничного розміру штрафу, передбаченого санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини цього Кодексу.

Не можуть залишатися без уваги й спеціальні правила призначення покарання, передбачені ч. 3 ст. 43 КК щодо засудження особи, яка при виконанні спеціального завдання з попередження чи розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації умисно вчинила у складі такої групи чи злочинної організації особливо тяжкий злочин, поєднаний з насильством над потерпілим, або тяжкий злочин, пов'язаний з спричиненням тяжкого тілесного ушкодження потерпілому чи настанням інших тяжких або особливо тяжких наслідків. Спеціальні правила призначення покарання також передбачені й ст.ст. 68, 69-1, 70, 71 та 103 КК України.

Слід також погодитися з науковою позицією, що при призначенні покарання певну обмежувальну роль виконують й норми, що регламентуються іншими інститутами Загальної частини кримінального права України щодо чинності закону про кримінальну відповідальність у часі (ч. 2 ст. 4 КК); зворотної дії кримінального закону (ст. 5 КК); правових наслідків засудження особи за межами України (ст. 9 КК); покарання особи, яка вчинила злочин у стані осудності, але до постановлення вироку захворіла на психічну хворобу (ч. 3 ст. 19 КК); врахування судом визнання особи обмежено осудною при призначенні покарання (ч. 2 ст. 20 КК); призначення за один злочин лише одного основного покарання та приєднання до нього одного чи кількох додаткових покарань у випадках та порядку, передбачених КК України (ч. 4 ст. 52 КК); заміни несплаченої суми штрафу покаранням у виді громадських або виправних робіт чи позбавлення волі (ч. 5 ст. 53 КК); призначення позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як додаткового покарання й у випадках, коли воно не передбачене в санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини КК України (ч. 2 ст. 55 КК); обмеження призначення окремих видів покарання певним категоріям осіб (ч. 3 ст. 56, ч. 2 ст. 57, ст. 58, ч. 3 ст. 60, ч. 3 ст. 61, ч. 2 ст. 64 КК); застосування давності до особи, засудженої до довічного позбавлення волі (ч. 5 ст. 80 КК); призначення покарання неповнолітнім (ст. ст. 98–103 КК) тощо.

Ми повністю поділяємо позицію А. А. Музики та О. П. Гороха, згідно з якою загальними засадами призначення покарання є лише правила, що знайшли своє закріплення у ч. 1 ст. 65 КК України. Положення про можливість призначення більш суворого виду покарання з числа передбачених за вчинений злочин (ч. 2 ст. 65 КК); більш суворого покарання, ніж передбачене відповідними статтями Особливої частини КК за сукупністю злочинів і за сукупністю вироків (ч. 4 ст. 65 КК); призначення більш м'якого покарання, ніж це передбачено відповідною статтею Особливої частини КК (ч. 3 ст. 65 КК), не є окремими критеріями (правилами) загальних засад призначення покарання, а лише деталізують таку складову загальної засади, як призначення покарання в межах санкції статті Особливої частини КК (п. 1 ч. 1 ст. 65 КК) і за своєю сутністю мають відсильний характер. «Доречно зазначити, що суди у вирокі не посилаються (і не повинні посилятися) на інші пункти ст. 65 Кримінального кодексу України, крім передбачених ч. 1 ст. 65 КК (так само, як вони не посилаються, зокрема, на положення статей 11, 18, 23, 32 КК)»⁴.

Водночас у юридичній літературі наголошується, що головною метою як загальних засад, так і принципів призначення покарання, є забезпечення правильного та обгрунтованого призначення покарання, що й зумовлює характер їх співвідношення⁵. На таких позиціях знаходиться й судова практика, зазначаючи у п. 1 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику призначення судами кримінального покарання» від 24 жовтня 2003 р. № 7: «Звернути увагу судів на те, що вони при призначенні покарання в кожному випадку і щодо кожного підсудного, який визнається винним у вчиненні злочину, мають суворо додержувати вимог ст. 65 КК стосовно загальних засад призначення покарання, оскільки саме через останні реалізуються принципи законності, справедливості, обгрунтованості та індивідуалізації покарання»⁶.

У юридичній літературі зазначається, що перша засада, передбачена п. 1 ч. 1 ст. 65 КК, зобов'язує суд призначити покарання в межах, що встановлені санкцією статті КК (частини статті), за якою кваліфіковано злочин. Водночас, оскільки більшість санкцій статей є альтернативними, законом закріплено положення, яким передбачено, що більш суворий вид покарання з числа передбачених за вчинений злочин призначається лише у разі, якщо менш суворий вид покарання буде недостатнім для виправлення особи та попередження

вчинення нею нових злочинів (ч. 2 ст. 65 КК України)^{7,8,9}. В. І. Ткаченко зазначає, що при обранні покарання за злочин, санкція якого містить вказівку на два або декілька видів основних покарань, суд насамперед обирає конкретний вид покарання, потім за обраним видом покарання призначає його розмір. Оскільки абсолютна більшість статей мають санкції з вказівкою на верхній або на верхній і нижній розміри, суд в їх межах і обирає конкретне покарання. «Цей вибір проводиться із урахуванням інших загальних засад призначення покарання»¹⁰.

С. В. Благов наголошує на тому, що при конструюванні санкцій статей Особливої частини законодавець достатньо часто вдається до визначення виключно верхньої межі покарання, не встановлюючи мінімальний розмір (формат) того чи іншого виду покарання¹¹. Така практика конструювання санкцій, передбачених окремою статтею (або частиною статті) Особливої частини, є достатньо поширеною і у КК України. Так, визначаючи строк виправних робіт, обмеження волі та позбавлення волі за умисні вбивства, вчинені за обставин, що пом'якшують відповідальність (ст. ст. 116–118 КК України), законодавець вказує виключно на максимальні межі таких видів покарання (до п'яти років – ст. ст. 116 та 117 КК; до двох або до трьох років – ст. 118 КК), не встановлюючи нижню межу відповідного виду покарання. Відсутність чітко визначених меж, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини КК, унеможлиблює текстуальну реалізацію загальної засади призначення покарання, передбачену п. 1 ч. 1 ст. 65 КК України, оскільки виключається можливість призначення покарання у відповідних межах, що, у свою чергу, не дозволяє характеризувати такий припис як уособлений і самостійний серед інших засад, передбачених цією нормою.

У такому випадку призначення покарання у межах, встановлених у санкції статті, повинно застосовуватися тільки у поєднанні з іншою засадою – відповідно до положень Загальної частини КК (п. 2 ч. 1 ст. 65 КК). Тільки за такої сукупності можуть бути визначені мінімальні межі застосування відповідного виду покарання, здійснена реалізація положень, передбачених п. 1 ч. 1 ст. 65 КК України, та з'ясується, що покарання у виді виправних робіт встановлюється на строк від шести місяців (ч. 1 ст. 57 КК), обмеження волі встановлюється на строк від одного року (ч. 2 ст. 61 КК), позбавлення волі – від одного року (ч. 2 ст. 63 КК). Водночас, як вже зазначалося, положення Загальної частини КК України містять й іншу деталізацію засад призначення покарання у межах, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини КК, як передбачені ч. 2 ст. 4, ст. ст. 5 та 9, ч. 3 ст. 19, ч. 2 ст. 20, ч. 4 ст. 52, ч. 5 ст. 53, ч. 2 ст. 55, ч. 3 ст. 56, ч. 2 ст. 57, ст. 58, ч. 3 ст. 60, ч. 3 ст. 61, ч. 2 ст. 64, ч. 5 ст. 80, ст. ст. 98–103 КК України.

В. І. Тютюгін, посилаючись на судову практику застосування постанови ПВС України від 24 жовтня 2003 р. № 7¹², зазначає, що визначити у вирокі конкретну його міру – означає визначити строк, розмір, суму. При визначенні цієї міри закон зобов'язує суд керуватися мінімумом і максимумом конкретної санкції і, за загальним правилом, забороняє виходити за ці межі. Отже, при призначенні покарання суд обмежений мінімальними й максимальними межами конкретної санкції. По-перше, це стосується можливості вибору судом виду покарання, тому що за один злочин суд може: а) призначити лише одне основне покарання; б) приєднати до основного одне або кілька додаткових покарань. По-друге, обмежені й рамки конкретної міри покарання – вона має бути визначена лише в тих межах «від» і «до», які встановлені в санкції. Якщо ж у санкції визначено лише максимальну межу конкретного виду покарання (основного і/або додаткового), то мінімальна його межа дорівнює тому мінімуму, який встановлено для відповідного виду покарання у ст. ст. 53–63 Загальної частини КК і за межі якого суд не має права вийти за жодних умов¹³.

Таким чином, сенс введення у кримінальний закон вказівки щодо обрання покарання «з урахуванням положень Загальної частини цього кодексу» відносно першого загального правила призначення покарання, яке розглядається, науковці вбачають у конкретизації вказівки на межі, в яких слід визначати покарання, якщо вони повністю не окреслені у статті, що передбачає відповідальність за вчинений злочин. Наведене дає підстави окремим дослідникам припускати, що обрання покарання в межах, передбачених відповідною статтею Особливої частини КК та з урахуванням положень Загальної частини кримінального закону, являє собою одне єдине загальне правило призначення покарання¹⁴. Таку позицію підтримує й Д. С. Дядькін, зазначаючи, що обидві вказані засади становлять єдине і нерозривне правило, оскільки у такому випадку маються на увазі ті норми Загальної частини, які пов'язані з призначенням покарання (визначають його задачі й принципи, поняття покарання, його мету та види, загальні та спеціальні правила призначення покарання, призначення покарань, прямо не зазначених у санкціях статей Особливої частини КК, особливості кримінальної відповідальності та покарання неповнолітніх), а також норми Загальної частини КК, що вирішують інші питання, які відносяться до покарання, вчиненого злочинцем й особистості злочинця¹⁵.

Аналізуючи таку позицію, А. М. Ященко зауважує, що введення у кримінальний закон вказівки щодо обрання покарання з урахуванням положень Загальної частини цього Кодексу вбачається не лише в конкретизації меж, в яких слід визначати покарання. Суд при визначенні покарання має керуватися й іншими приписами Загальної частини КК, більшість з яких слід віднести до інших самостійних загальних засад призначення покарання або навіть узагалі до спеціальних засад призначення покарання. Відтак, «єдність» першого правила призначення покарання, яке розглядаємо, може полягати лише у тому, що окремі положення Загальної частини КК виключно конкретизують межі «від» і «до» строку, розміру, суми, в яких слід визначити покарання, якщо вони повністю не окреслені у статті, що передбачає відповідальність за вчинене кримінальне правопорушення¹⁶. Виходячи з цього, автор вважає призначення покарання в межах санкції статті Особливої частини та враховуючи положення Загальної частини КК як два самостійних правила, які у сукупності мають враховуватися судом при призначенні покарання.

Водночас Л. Л. Кургликов обґрунтовано наголошує, що арсенал кримінально-правових засобів впливу, який може бути застосований судом, є більш широким, ніж той, що вказаний в санкції статті Особливої частини КК, але в окремих випадках може бути й вузьчим (наприклад, встановлення обмежень щодо застосування конкретного виду покарання стосовно певної категорії осіб). Він наголошує, що за великим рахунком практично жодна санкція не здатна надати суду точного бачення про коло засобів впливу, які можуть бути застосовані, їх межі, строки та розміри, які суд має право або зобов'язаний вжити до особи, яка вчинила злочин¹⁷.

У зв'язку з наведеним нам імпонує пропозиція Є. В. Благов, що в межах цієї загальної засади призначення покарання необхідно вказати у законі на точне дотримання характеру визначення відповідного покарання в конкретній статті Особливої частини КК¹⁸.

Така позиція цілком може бути реалізована шляхом зміни редакції п. 1 ч. 1 ст. 65 КК України та формулювання щодо цієї засади необхідності врахування положень Загальної частини закону про кримінальну відповідальність, які стосуються різного роду винятків, пов'язаних з неможливістю застосування окремих видів покарання, передбачених санкцією відповідної статті Особливої частини КК, щодо певного кола осіб (ст. 54, ч. 3 ст. 56, ч. 2 ст. 57, ст. 58, ч. 3 ст. 60, ч. 3 ст. 61, ст. 62, ч. 2 ст. 64 КК) або конкретних обставин вчинення злочину (ч. 3 ст. 43, ч. 4 ст. 49, ч. 2 ст. 55, ст. ст. 68, 69-1, 70, 71 та 103 КК), заміни одного виду покарання іншим (ч. 5 ст. 53 КК), особи винного (ст. ст. 98–102 КК) чи перевищення відповідного розміру, зазначеного у санкції статті (ч. 2 ст. 53 КК).

На нашу думку, така пропозиція може бути реалізована викладенням п. 1 ч. 1 ст. 65 КК України у наступній редакції:

«1) у межах, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодексу, що передбачає відповідальність за вчинений злочин, *на підставі, в межах та у спосіб, що встановлені положеннями Загальної частини цього Кодексу*».

Водночас наведене жодним чином не обумовлює необхідності будь-яких змін у визначенні загальної засади призначення покарання, передбаченої п. 2 ч. 1 ст. 65 КК України.

¹ Кримінальний кодекс України: Закон від 5 квітня 2001 р. № 2341-III // База даних «Законодавство України» / ВР України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2001-05>

² *Бажанов М. И.* Назначение наказания по советскому уголовному праву / М. И. Бажанов. – К. : Вища школа. Главное изд-во, 1980. – 216 с. – С. 23–24.

³ Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гуманізації відповідальності за правопорушення у сфері господарської діяльності: Закон від 15 листопада 2011 р. № 4025-VI // База даних «Законодавство України» / ВР України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4025-17> (дата звернення: 09.02.2018).

⁴ *Музыка А. А.* Покарання та його застосування за злочини проти здоров'я населення: моногр. / А. А. Музыка, О. П. Горох. – К.: Паливода А. В., 2012. – 404 с. – С. 160.

⁵ *Прохоров Л. А.* Общие начала назначений наказания и предупреждение рецидивной преступности / Л. А. Прохоров. – Омск: Омская высш. школа милиции МВД СССР, 1980. – 77 с. – С. 11–14.

⁶ Про практику призначення судами кримінального покарання: постанова Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2003 р. № 7 // База даних «Законодавство України» / ВР України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-03>

⁷ *Маляренко В. Т.* Про покарання за новим Кримінальним кодексом України: моногр. / В. Т. Маляренко. – К. : Фонд «Правова ініціатива», 2003. – 156 с. – С. 82.

⁸ *Соловьев А. Д.* Вопросы применения наказания по Советскому уголовному праву (законодательство и судебная практика) / А. Д. Соловьев. – М. : Госюриздат, 1958. – 203 с. – С. 35.

⁹ Кримінальне право. Загальна частина: підруч. / за ред. А. С. Беніцького, В. С. Гуславського, О. О. Дудорова, Б. Г. Розовського. – К. : Істина, 2011. – 1112 с. – С. 854.

¹⁰ *Ткаченко В. И.* Общие начала назначения наказания: учеб. пособ. / В. И. Ткаченко. – М. : ВЮЗИ, 1984. – 71 с. – С. 8.

¹¹ *Благов Е. В.* Применение уголовного права (теория и практика): моногр. / Е. В. Благов. – СПб.: Юридический центр Пресс, 2004. – 505 с. – С. 318–319.

¹² Про практику призначення судами кримінального покарання: постанова Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2003 р. № 7 // База даних «Законодавство України» / ВР України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-03>

¹³ Кримінальний кодекс України. Науково-практичний коментар: у 2 т. / за ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна ; 5-те вид., допов. – Х.: Право, 2013. – Т. 1: Загальна частина / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін. – 376 с. – С. 248–249.

¹⁴ *Благов Е. В.* Вказана праця. – С. 319.

¹⁵ *Дядькин Д. С.* Теоретические основы назначения уголовного наказания: алгоритмический подход: моногр. / Д. С. Дядькин. – СПб.: Юридический центр Пресс, 2006. – 510 с. – С. 193–194.

¹⁶ *Яценко А. М.* Застосування заходів кримінально-правового характеру: моногр. / А. М. Яценко. – Х.: Харків. нац. ун-т внутр. справ, 2014. – 349 с.

¹⁷ *Кругликов Л. Л.* Дифференциация ответственности в уголовном праве: моногр. / Л. Л. Кругликов, А. В. Васильевский. – СПб.: Юридический центр Пресс, 2002. – 300 с. – С. 282.

¹⁸ *Благов Е. В.* Применение уголовного права (теория и практика): моногр. / Е. В. Благов. – СПб.: Юридический центр Пресс, 2004. – 505 с. – С. 320–321.

Резюме

Уманець Б. Б. Загальні засади призначення покарання у межах санкції статті та відповідно до положень Загальної частини КК: взаємозв'язок та взаємообумовленість.

У статті розглядаються питання визначення сутності загальних засад призначення покарання, передбачених пунктами 1 та 2 ч. 1 ст. 65 КК України, щодо призначення покарання у межах, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини КК, що передбачає відповідальність за вчинений злочин, та відповідно до положень Загальної частини КК. Досліджуються взаємозв'язок і взаємообумовленість цих двох засад призначення покарання та робиться висновок про неможливість реалізації першої з них без урахування положень Загальної частини КК. Пропонується авторська редакція п. 1 ч. 2 ст. 65 КК України, що дозволить розглядати таку засаду як самостійну та відокремлену від інших засад призначення покарання.

Ключові слова: загальні засади призначення покарання; призначення покарання у межах санкції статті; призначення покарання відповідно до положень Загальної частини КК; підстави, межі та спосіб призначення покарання.

Резюме

Уманець Б. Б. Общие начала назначения наказания в пределах санкции статьи и в соответствии с положениями Общей части УК: взаимосвязь и взаимообусловленность.

В статье рассматриваются вопросы определения сущности общих начал назначения наказания, предусмотренных пунктами 1 и 2 ч. 1 ст. 65 УК Украины, относительно назначения наказания в пределах, установленных санкцией статьи (санкцией части статьи) Особенной части УК, предусматривающей ответственность за совершенное преступление, и в соответствии с положениями Общей части УК. Исследуются взаимосвязь и взаимообусловленность этих двух начал назначения наказания и делается вывод о невозможности реализации первого из них без учета положений Общей части УК. Предлагается авторская редакция п. 1 ч. 2 ст. 65 УК Украины, которая позволит рассматривать такой элемент как самостоятельный и изолированный от других начал назначения наказания.

Ключевые слова: общие начала назначения наказания; назначение наказания в пределах санкции статьи; назначение наказания в соответствии с положениями Общей части УК; основания, пределы и способ назначения наказания.

Summary

Umanets B. General beginning awarding punishment within the limits of approval the article and in accordance with positions of General part of the Criminal Code of Ukraine: intercommunication and interconditionality.

The questions of determination of essence of the general beginnings of awarding punishment, foreseen points 1 and 2 are examined in the part is 1 articles 65 of the Criminal Code of Ukraine, in relation to awarding punishment scope, set approval of the article (by approval of part of the article) of Special part of the Criminal Code of Ukraine, foreseeing responsibility for a perfect crime, and in accordance with positions of General part of the Criminal Code of Ukraine. Intercommunication and interconditionality is probed these two began awarding punishment and drawn a conclusion about impossibility of realization first from them without the account of positions of General part of the Criminal Code of Ukraine. The author release of point 1 part is 2 articles 65 of the Criminal Code of Ukraine which will allow to examine such element as independent and isolated from other beginnings of awarding punishment.

Key words: general beginnings of awarding punishment; awarding punishment within the limits of approval the article; awarding punishment in accordance with positions General part of the Criminal Code of Ukraine; grounds, limits and method of awarding punishment.